

Preu per espectacle: 16 euros
Horari: de dimecres a dissabte a les 22 h
i diumenges a les 19 h

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,
Caixa Catalunya i Tel-Entrada
Telèfon: 902 10 12 12
www.telentrada.com

Sala Beckett
Carrer Alegre de Dalt, 55 bis
08024 Barcelona
Telèfon: 93 284 53 12
Fax: 93 219 79 27
info@salabeckett.cat
www.salabeckett.cat

Metro: Línia 4 (Joanic)
Autobusos més propers: 24, 31, 32, 39, 55,
74, 92, 114, 116

Servei de bar i cafeteria: obert els dies de
funció, abans i després dels espectacles.
Entrepans fets al moment. Gaudeix de
l'ambient de la Sala Beckett.

Inscripcions obertes
Informació:
www.salabeckett.cat
obrador@salabeckett.cat
Tel. 932854499

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Sala subvencionada per:

Amb la col·laboració de:

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

10/09-12/10/2008

OB- sessions

de Jordi Oriol

>> Del 10 de setembre al 12 d’octubre de 2008

OB-sessions

Text i direcció
Jordi Oriol
Amb: <p>Mare/infermera » Glòria Cano</p> Fill/psicòleg » Isak Férriz Pare » Albert Pérez Voyeur 1 » Oriol Roca Voyeur 2 » Jordi Santanach
Escenografia i vestuari
Silvia Delagneau
Il·luminació
Alicia Gorina
Arranjaments musicals
Oriol Roca
i Jordi Santanach
Imatge
Silvia Delagneau
Agraïments
Víctor Molina, Pere Riera, Solíne Portmann, Tero i art77.
Disseny gràfic
Enric Jardí
Una producció de
l’associació artística Indi Gest amb el suport de la Sala Beckett.
Durada
1 h 20 min aprox.

OB-sessions ha rebut el Premi INJuve 2007 en la categoria de proposta escènica.

T’has plantejat mai si ets realment feliç? Un bon dia comences a plantejar-te les coses que fas. Tot comença a tenir un aire absurd i sense sentit. Penses el perquè de les coses, i acabes tornant-te boig. La vida se’t gira en contra. Perds el punt de partida, l’estat inicial, l’equilibri. I comences a buscar la raó del desequilibri. I et perds. Tens la sensació d’estar enmig d’un laberint infatigable, com una neurona perduda pels plecs del cervell, intentant fer un puzle que no encaixa, vaja. Perds el sentit de la raó, de les coses veritablement boniques. Perds les ganes de menjar, la capacitat de parlar. Fins que decideixes fer sessions de teràpia. Sessions, diuen, per recuperar la felicitat, per fer desapa­rèixer les ob-sessions.

I la teva vida ja no es basa tant en viure com en esperar. Un compte enrere trepidant. Però no t’adones que tot és fruit de la teva imagina­ció. La part més cruel del teu inconscient. Innocent.

En Pere té una vida envejable: una dona, un fill, una caseta als afores de la ciutat, una bona feina... Fins que un dia succeeix una cosa aparentment absurda i irrellevant, i comencen a desencaixar-se les coses. Aquesta vida perfecta comença a desfer-se. Les peces ja no encaixen. Comença l’obsessió.

Conversa entre Toni Casares (director de la Sala Beckett) i Jordi Oriol

T.C.: Explica’ns breument la història d’aquest espectacle. Va començar com un taller per a l’Institut del Teatre, oi? Tenies escrita la història d’abans? Sabies amb quins actors ho faries? Com va ser el procés?

J.O.: *OB-sessions* va néixer, efectivament, com a treball de final de la meva carrera de Direcció a l’Institut del Teatre, i es va presentar del 22 al 25 de març al Teatre Estudi. Fou cap a final de 2006 quan, de manera natural, es va crear un equip de treball amb el qual ja havia treballat anteriorment, format per la Silvia, l’Àlicia i l’Alex, amb qui tenia la necessitat de compartir de nou la mirada externa i els continguts estètics del teatre; en Jordi i l’Oriol, amb qui volia conti­nuar explorant la música en directe dins el teatre, i l’Isak i la Glòria, per seguir aportant noves idees i colors als personatges. I darrerament va aparèixer l’Albert, peça clau per completar aquest puzle que és l’equip de creació.

La història suposo que també va sorgir de manera natural: de l’estiu al Nadal de 2006, fascinat per les manies obsessives que es van apoderant de les persones adultes (que van creixent a mesura que ens fem grans), vaig escriure força monòlegs que donaven veu a personatges d’aparença normal, però amb excentricitats fortament obsessives. Sempre m’ha atret la idea de la repetició, les rutines i els petits rituals que es van apoderant de la vida social dels humans, i em divertia la idea de mostrar fins a quin punt pot arribar a ser surrealista la vida, el dia a dia. I va ser a partir d’aquells monòlegs i de la idea de dibuixar uns personatges fàcilment reconeixi­bles (com el d’una família exemplar i unes sessions de teràpia), que vaig anar component la resta de la història. Però, això sí, sempre amb un diàleg constant amb la resta de membres de l’equip artístic. I tant és així que la dramatúrgia plàstica i visual que la Silvia va compondre per a l’obra no pot anar deslligada de la dramatúrgia textual, i viceversa, perquè van sorgir de forma paral·lela, com un treball

de creació. Per no parlar també de la compo­sicó musical, així com de la feina de creació de la resta de l’equip, que va contribuir, ja des d’abans dels assajos, en la constant reescriptura de l’obra. En aquest treball dramatúrgic és important i remarcable no deixar d’esmentar la desinteressada ajuda del nostre habitual conseller Víctor Molina, figura clau del procés d’aquest i altres espectacles que ha creat Indi Gest.

T.C.: El vostre espectacle presenta en clau de comèdia trepidant un assumpte tan generalit­zat com el de la recerca “obsessiva” de la felicitat per part de l’home occidental contemporani. Fins a quin punt et resulta patètica o comprensible aquesta obsessió? Vivim massa tancats en nosaltres mateixos? J.O.: D’entrada és comprensible pensar que la felicitat pugui ser un objectiu raonable per a qualsevol ésser humà. Però pot resultar patètic veure una persona que, a la recerca d’aquest mateix objectiu, intenta posar tot el que l’envolta en equilibri, en ordre i simetria perfectes. Intenta posar normes estrictes a la idea de “felicitat”. Aquesta persona, en la recerca compulsiva de la felicitat, comença a perdre llibertat i a dificultar de manera progressiva les seves relacions socials. Esdevé un *freak*, un marginat de la societat –tot i que, avui dia, els *freaks* poden arribar a estar més integrats que la resta de perso­nes (aparentment normals). Així doncs, aquest fet tant pot acabar essent una qualitat de forta personalitat com un greu inconve­nient amb un desenllaç dramàtic. I tot això, tan sols per haver interpretat distorsionada­ment la realitat. Ja al segle I, Epictet, un filòsof estoic, afirmava que “els homes no es pertorben per causa de les coses, sinó per la interpretació que en fan”. I potser és per aquesta personal visió de les coses que ens acabem tancant en nosaltres mateixos, aferrant-nos a les idees de realitat que anem elaborant dins el nostre cervell. De fet, pel que sé, la felicitat no depèn exclusivament de l’entorn, sinó de la nostra voluntat més subconscient. I és segurament en el moment que intentem entendre el nostre funcionament

intern, el perquè de tot plegat, que patim la possibilitat de perdre el nord, de desencaixar en la societat, de perdre el sentit més lògic de la vida. És el que en dic «teatre de la ment», la visió d’un dement.

T.C.: Els teus espectacles (a la Beckett vam veure fa uns mesos el teu treball *La caiguda d’Amlet*) tenen en comú, a més d’aquest interès pel doble vessant interior i exterior o “social” de l’individu, un gust pel joc amb les paraules i per la musicalitat del llenguat­ge. És aquest un camí possible de renovació de l’escriptura dramàtica? Continuaràs explorant-lo?

J.O.: És cert que m’agrada jugar amb el llenguatge i la seva musicalitat. I ara que m’hi fas pensar, suposo que deu ser perquè dalt d’un escenari sempre m’ha atret més la forma que el contingut. M’interessa la manera de dir les coses, sigui quin sigui el seu contingut. Una mateixa idea es pot dir de formes ben diferents, i cada una d’elles es llegirà també de manera diferent. És interessant quan les coses es diuen de forma indirecta, o quan te’n diuen una i a la vegada te n’estan dient una altra. El joc de les paraules ho permet, com també ho permeten els jocs visuals i plàstics, com l’imaginatiu tractament escenogràfic que la Silvia ha fet en aquest i en altres especta­cles. També en l’objecte i la composició plàstica trobem aquest joc de musicalitat i de doble significat. I és que, no ho sé, suposo que cal trobar diferents maneres de dir les coses, formes atípiques, extrava­gants, diferents de com les diem en la vida quotidiana. Només així prenen un pes especial, una nova sonoritat que mereix una atenció menys passiva i més detinguda. I intentar, així, activar tots els canals de recepció de l’espectador. D’aquesta manera potser aconseguim un teatre menys digestiu, com diria Artaud; més Indi Gest, que diem nosaltres. Són aquestes les vies d’exploració que ens motiven principalment al col·lectiu Indi Gest, i no tant el gust per les paraules i la seva musicalitat (que també). Un camí que sabem ja encetat, però que creiem que

cal continuar buscant i investigant, potser no tant per renovar la producció teatral, sinó per renovar-ne la recepció. Cert. Crec que cal donar més espai a la imaginació, com també fer més l’indi. Ob!

OB-sessions **de Jordi Oriol**

Jordi Oriol (Barcelona, 1979). Actor, autor i director, llicenciat en Direcció i Dramatúrgia a l’Institut del Teatre (Premi Extraordinari 2007). També ha rebut formació com a actor i músic. Ha escrit i dirigit: *El títol no mata* (La Cuina, Festival Grec 2008), *Ara estem d’acord estem d’acord* (Teatre Lliure, 2008), *Concert per a sis oficinistes i un lloro* (Romea, 2006) i *Digestions mentals* (AREAtangent, 2006). També ha dirigit *Three More Sleepless Nights*, de Caryl Churchill (Barn Theatre, Londres, 2005), i ha codirigit amb Silvia Delagneau *Lleons al jardí*, d’Albert Roig (Festival Entrecultures, Tortosa, 2004) i *I pelava la taronja amb les dents/...* (AREAtangent, 2004), a partir de la poesia d’Albert Roig. Ha estat ajudant de direcció de Stefan Metz a *Are You Talking To Me?* (La Manufacture, Lausana, 2006). Com a actor, ha protagonitzat la seva pròpia obra, *La caiguda d’Amlet*, dirigida per Xavier Albertí (Festival Temporada Alta 2007 i Sala Beckett, 2007-2008); *L’home de la flor a la boca*, de Luigi Pirandello, dirigida per Carlota Subirós, i *Mil tristos tigres*, dirigida per Alex Serrano (Festival Neo 2006), entre altres peces. En televisió, ha participat en les sèries *Zoo*, *De moda*, *Majoria absoluta* i *Setze dobles*. També ha escrit textos radiofònics per a COMRàdio, com *La flor del cul o Estúpida història d’un estúpid* (Area_TXT 2007). Com a músic, ha participat en diferents formacions d’estils diversos, i fa tres anys que treballa com a professor d’interpretació poètica al CaixaForum de Barcelona. Fou membre fundador de l’associació AREAtangent, i ara ho és de l’associació artística Indi Gest.